

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:o 6

Oktober 1972

Årgång 3

INNEHÅLL:

Mot bättre dagar

Ur våra Mästares liv och lära
berättat av Gulli Bergvall

Viljan som utgångspunkt

Framtidsblickar

Den äkta och den falska Gralskalken
Cykloperna, Flammans Herrar, Elohim
Att äga tro

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND,
Möregatan 8, 1 tr.ned
Stockholm

tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när
annat ej anges, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höst-
terminer. Prenumerationspris Kr.12:- pr år. Beställning hos
Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Duvvägen 8, 16150 Bromma,
där även enstaka ex.av tidningen kan erhållas Pris Kr.1:50

MOT BÄTTRE DAGAR

Vårt land för en politik som skiljer sig vida från andra länders.
Vi är mildare i våra domar gent emot missdådare, våra gränser
står öppna för flyktingar av alla slag. Vi tar emot all kritik
från alla länder utan att böja oss, och säger oförskräckt ifrån
vad vi tänker om dem som öser bomber över fiendeland, över folk
och deras anläggningar, förnuftslöst och utan besinning.

Vad vi än kan säga om vår regerings metoder, om de står eller
faller inför den rättsdom som heter Sanningen, må vi dock erkän-
na att det är en ny livsåskådning som tar sig uttryck i deras
tänkande, som styr vårt lands öde. "Vi kommer i underläge när
våldet tar makten" yttrade vår statschef i samband med det över-
våld mot mänsklig rätt, som vid den nyligen inträffade flygplans-
kapningen upprörde sinnena.

Vilka är då de motiv som de styrande ledes av? Medlidande med en
brottsling får ju inte äventyra liv och säkerhet för den oför-
vitlige. Hans egendom får inte ostraftat överlämnas i andra hän-
der. Inte känner den rätt det mänskliga psyket som tror att ef-
tergift gör den hårdare mild.

Kanske är motivet till deras tänkande att de tror på bättre da-
gar. Vi väntar på den stora omvälvningen, då sinnenas stormar
läggs till ro inför de naturens stormar som kommer att föröda
jordens alla länder. Då är vårt handlingsmönster kanske möjligt
att utarbeta med framgång. Men vi är inte där än. Om vederbö-
rande med den sinnesförändring som i stor utsträckning inträtt
inför det religiösa tänkandet hos ungdomen hänvisar på Jesus så-
som mildhetens banérförare, har han tydligen glömt Hans utdrivan-
de av månglarna ur templet. Där spårar vi ingen släpphänt efter-
givenhet.

Vi har rätt att tro på att vår värld snart får uppleva en stor om-
gestaltning av människosinnet. Det blir när den stora utgallringen
ägt rum och alla blivit omhändertagna av dem som rätt förstår att
döma. Vi går raskt emot de dagarna, och vi ska glädja oss över vad
de har att ge oss. En ny blick på tingen, kärlek-vishet i allas
sinnen. Kraft att skapa fram det nya och förvalta det väl.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall
(forts.)

Amerikanerna lämnade Emils hemby och fortsatte i sällskap med Emil och Jast till den by, där de skulle tillbringa vintermånaderna. Eftersom vintrarna är stränga i dessa bergstrakter, var de ivriga att nå sitt mål, innan kylan satte in. På sin färd över högplatån och uppför trånga dalgångar kantade av så gott som lodräta bergssidor, nådde de en liten by, där de gjorde halt. Också denna by var liksom den de nyss lämnat omgiven av en hög mur, med vilken husen var sammanbyggda. Amerikanerna gick upp på hustaket för att beundra solnedgången, och medan de stod där kom en man, till synes i femtioårsåldern, upp till dem på taket. De började tala om det högt belägna tempel, som Spalding och ett par av de andra besökt med Emil och Jast. Mannen talade då om att han sett Spalding sitta på tempeltaket den där natten (se nr 2/1972). Sedan återberättade han till dennes häpnad hela hans dröm eller vision från natten på tempeltaket. Spalding hade aldrig talat med någon om denna upplevelse.

Mannen fortsatte:

"Ni fick bara se vad vi ser, nämligen att människan framträdde i enhet bara så länge hon medvetet förstod detta och använde kraften och herraväldet på rätt sätt. Men i det ögonblick hon i sitt förgängliga jag uppfattade tvåfaldig kraft, började hon se tvåfald, för människan äger den fria viljan och frambringar det hon ser. Så uppstod olikhet och avskiljande, och detta har följt människan över hela jorden. Men en förändring är på väg. Mångfalden har nått sin gräns, och mänskligheten börjar förstå att allt har kommit från den enda Källan. Inseende detta kommer nu människorna närmre varandra. De börjar fatta, att alla är bröder och inte fiender. När människan helt fattar detta, skall hon också inse att, så som allt har kommit från den enda Källan, så skall också allt återvända dit - alla skall verkligen bli bröder. Då kommer hon att vara i himlen och förstå, att himlen betyder den inre frid och harmoni som skapas av människan här på jorden. Hon skall förstå, att hon skapar sin himmel eller dess motsats allt efter eget val. Detta med himlen har uppfattats rätt men felplacerats "geografiskt". Hon skall förstå att Gud finns inom henne och inte bara inom henne utan i allting omkring henne, i varje klippa, varje träd, varje planta, varje blomma och i allt skapat - att Gud är själva luften hon andas, vattnet hon dricker, att Gud är substansen i alla ting.

Det är inte vår önskan att bilda nya kulter eller sekter. Vi tycker att de kyrkor som är upprättade räcker till. Och de är logiska centra att nå ut till och hjälpa människorna till insikt om Gud genom Kristus i alla. De som hör till kyrkorna måste förstå, att kyrkan bara symboliserar ett enda - Kristus-medvetandet i hela mänskligheten. Om de inser detta - var ligger då olikheten, om inte i människans förgängliga tanke och inte i kyrkan? På vad sätt skiljer sig en kyrka eller ett samfund från ett annat? Den olikhet som tänkes existera i dag, måste finnas helt i människans förgängliga tanke. Se, vad denna olikhet har lett till - de stora krigen, det intensiva

hat, som uppstått mellan nationer, familjer och till och med individer - och allt detta emedan en eller annan kyrkoorganisation har trott, att dess tro eller lära varit bättre än någon annans. Ändå är de alla lika för de leder till samma punkt. Var och en skulle inte kunna ha sin egen himmel. Kyrkoorganisationerna och de som hör till dem kommer varandra närmare för varje dag, och den tid skall komma när de förenas till en. När alla blivit till ett, behövs ingen organisation.

Ändå ligger inte felet helt hos kyrkoorganisationerna. Få människor har vaknat upp till att fatta, vad livet verkligen har i beredskap åt dem. Vi finner att de flesta är på drift genom livet, missnöjda, förvirrade, stukade, osäkra. Var och en måste gripa tag i livet och börja att från sitt eget livscentrum i målmedvetet bestämt handlande ge uttryck åt de gåvor Gud har givit honom. Var och en måste få sitt eget liv att slå ut i blom. Ingen kan leva i en annans ställe. Ingen kan uttrycka ert liv åt er, och ingen kan säga er hur ni skall uttrycka ert eget liv. 'Så som Fadern har liv i sig själv, så har Han givit liv åt Sonen på det att denne må ha liv i sig själv.' En själ kan inte förstå detta och driva med strömmen, för livets hela syfte uppenbarar sig i privilegiet och möjligheten att uttrycka Guden i det inre. Guds syfte med människan är, att hon skall vara den gudomliga bilden och avbilden av Honom. Att uttrycka Guds föreställning om henne skulle därför vara människans stora mål i livet. När Jesus var på berget och Hans lärjungar kom till Honom - se, vilka visdomens ord Han talade till dem. Hans medvetande hade vaknat till insikt om dessa ting, och Han var fast i sin höga visshet om att människan kan öppna sig i kraftens fullhet bara om hon har ett sant ideal, ett verkligt mål i livet. Ett frö kan börja växa först när det är planterat i jorden. Gudskraften i det inre kan frambringa en sann önskan först när den är fast inplanterad i människosjälens. Vi måste alla liksom Jesus veta, att den första andliga impulsen mot uttryck är en bestämd önskan att uttrycka.

Med sitt ord 'Saliga äro de fattiga i anden' menade Jesus, att varje begränsning i livet som kan skapa en önskan hos individen att övervinna begränsningen och bli fri, är en god önskan. Han förstod att behovet är en profetia om uppfyllelse. Han betraktade varje behov såsom jordmån förberedd för ett frö. Om fröet planterats, fick gro och komma upp, skulle det fylla behovet. Betydelsen av behov eller önsknings i samband med andlig utveckling har blivit missförstådd. Jesus sa: 'Ve dem som är tillfreds.' Belåtenhet är stillastående. För att helt få kontakt med livet måste vi i varje ögonblick söka att helt uttrycka livet. Önskan här om är sporren. Trött på att kräla i stoftet längtar människan efter att kunna flyga, och det är denna längtan som gör att hon finner lagen som låter henne övervinna sina nuvarande begränsningar. Sedan kan hon färdas vart hon vill, utan att behöva tänka på tid eller avstånd. Det sägs att människan spår och Gud rår, men det förhåller sig tvärtom, för Gud spår och människan rår. Hon skulle kunna göra allt som Gud gör. Kan inte Sonen göra allt vad Fadern gjort?

Om det yttre inte tillfredsställer, leds själen att söka den inre kraften. Sedan kanske individen upptäcker detta JAG ÄR, vet att inom honom finns all makt att tillfredsställa själen, att fylla alla dess behov och önskningar. Denna kunskap kanske inte kommer förrän individen av världens hårdhet drivits att söka det inre planet av frid och ro. När han vet att JAG ÄR är uppfyllelsen av hans önskan, är önskan uppfylld. Att söka utanför Gudsjaget efter önskans uppfyllelse är dårskap.

Vilken förståelse, vilket uppvaknande det är att känna JAG ÄR, att veta att i det inre finns den kraft, substans och intelligens, från vilken alla former tar form - att veta att i det ögonblick en bestämd och sann önskans idé kan formas på ett intelligent sätt, så strömmar andesubstans till och får den att framträda. Är inte detta skatter i himlen, som vi inte har skådat? Här, i det icke formade, ligger gränslösa skatter gömda i våra jag. Hur klart framstår inte detta för honom, som fann pärlan i åkern. Tänk sedan på ordet: 'Söken först efter Guds rike och Hans rättfärdighet, så skall ock allt detta andra tillfalla eder.' Det tillfaller er, emedan det i grunden är ande. Medvetandet måste först finna Anden, innan det kan forma de ting som önskas.

Den som vaknat upp förnimmar den skapande principen i det inre. Sedan ser han, och detta är hans livs ögonblick. Han har en vision eller blir medveten om de möjligheter som ligger öppna framför honom. Med kunskapen om att den skapande kraften finns i det inre påminner han sig sitt hjärtas önskan. Denna blir hans ideal - eller gjutform, som drar till sig kraft och substans att fylla formen. JAG SER är själens möjlighet, det är Löftets Land, drömmen som besannats och till detta må själen skåda i tro. Fastän han kanske ännu inte medvetet äger det önskade, måste det komma fram i synlig form, eftersom han uppfyller lagen. En vildmark av erfarenheter måste kanske mötas och övervinnas. Men detta gör själen värdig. Förstående visionen såsom Löftets Land, ett ideal som skall förverkligas, ser själen nu bara det goda, föremålet för sin önskan. Här får det inte vara något tvivel, någon vacklan eller tvekan. Det skulle vara ödesdigert. Man måste vara visionen trogen. Denna vision är typisk och lika nödvändig som planritningarna till en byggnad. Man måste vara lika trogen mot visionen som byggmästaren mot arkitektens planritningar. Allt utom sanningen måste elimineras.

Stora själar är sin vision trogna. Allt som frambringas var först en vision, ett idéfrö planterat i själen, som fick växa och komma fram. Dessa själar låter aldrig andras otro inverka på dem. De är villiga att bringa offer för sin vision, de är trogna mot den, de tror på den och det sker dem efter deras tro."

Forts. i nästa nr.

VILJAN SÅSOM UTGÅNGSPUNKT

När vi försöker bedöma de olika slag av karaktärer hos människor vi möter under vår levnad och värdesätta egenskaperna, kommer en förvirrande mängd frågor över oss. Var ska vi inränga dem alla? Människan av idag är inte samma som förr. Tidigare kunde man finna egenskaper gemensamma för släktet, bildande ett mönster som blev till en bild av detta släkte. Men utmärkande för dagens människa är att hon lämnat allt gemensamhetstänkande, hon framträder som en personlighet, fri från allt vanetänkande.

Det är särskilt bland ungdomen man iakttar denna nya typ av människa, och det är från ungdomen vi ska utgå för att rätt bedöma vad som kommer att växa fram i färdigt skick under dagar som stundar.

Det är först det sista seklet som alltmer visar fram denna viljestarka typ som genomgående ny företeelse. Om vi ser tillbaka på tidigare århundraden, finner vi hur villigt var man underställde sig auktoriteten. Kyrkan var den härskande makten, den lärde människan vad hon skulle tro. Så var det konungen och hans rådgivare som kungjorde sina befallningar, och lärde hur folket skulle handla. Krigsherrarna förde männen ut på slagfältet, där de blödde och dog för sin konung och sitt land. Vilket ideal de valde att offra sig för berodde på kynne och uppfostran, men någon egen känsla var sällan utslagsgivande. Den självklara lydnaden under överheten behärskade alla.

I våra dagar har individen övertagit initiativet. Ingen vill underställa sin vilja en härskande makt, vars framtidsmål inte sammanfaller med den egna uppfattningen om rätt och sanning. Var och en vill vara sin egen herre.

Vad är då anledningen till dylika förändringar, som går genom folken som en strömning av väldig kraft och kommer makten att överföras från den härskande klicken till folkens breda lager? Under långa tider ligger kraften dold under ytan och väntar på lägligt tillfälle att tränga fram, och när den kommer blir den mottagen som en plötslig förändring i människosinnet.

När viljekraften vaknar till liv med impuls att förbättra tillståndet för gemene man, då ser vi bevis på utveckling i rätt riktning. Individens kvalité avgör om det är rätt handling att kasta av sig oket och ta sitt öde i egna händer. Viljekraft innebär skaparförmåga, ur ett underkuvat sinnelag utgår inga nyskapelser.

När vi kommit in på nya erfarenhetsområden blir det nyskapelser av omvandlande slag, som utgår ur våra livgivande hjärnor. Vi ska lära oss vilja skapa på ett nytt sätt i den nya tid som nu är vår. Ur våra vetenskapsmäns skapande fantasi ska utgå en ny form för verksamhet.

När vi lämnat ett plan för vår utveckling och inträtt i nästa, lär vi oss med den kunskap som följer på erfarenheten att det är från högre plan än vårt eget, som impulser till det nya utgår. Då har vi trätt i förbindelse med högre makters livgivande påverkan. Den renhet som utmärker dem måste upptas av vårt väsen och införlivas med våra gärningar om resultatet ska bli gott. Den som vet att han trätt i förbindelse med höga andliga krafter känner maningen och följer den. Viljekraften, som utgår från den högsta av människans chakras, leder henne rätt. Det denna vilja inbegriper av möjligheter kan inte nu överblickas. Vad det kommer att skänka människan för kommande dagar att veta att skaparkraften givits henne, får vi först i framtiden rätt uppfattning om, när avståndet i tiden givit oss det rätta perspektivet på händelserna.

Vår vilja ska råda endast över dem som är oss underlägsna, i annat fall blir det övermod, människokärlek får vara utgångspunkt för en rätt bedömning härvidlag. En fast vilja må vara förenad med rättskaffenhet och sanningskärlek, ty alla har samma rätt till självständigt handhavande av egna resurser.

Vi får inte betrakta en stark vilja som lämpligt medel att nå framgång i livet, den är en gudarnas egen gåva till människors barn i dessa dagar och den är skänkt med förbehåll att rätt handhas av mottagaren. Av dess kvalitet kan vi bedöma varifrån driften till handling emanerar. Leder den till härsklystnad har gåvan illa förvaltats och dragits ner till en vrågbild av dess ursprungliga gestaltning.

Vi ser dagligen bevis på hur viljan till handling i god riktning växer hos individen. Hjälpverksamheten är i stark tillväxt. Fattigdom och nöd betraktades förr som ett gudarnas straff för begångna synder och den lidande människan blev oftast lämnad åt sig själv. Meningen med lidandet är att det ska rena oss, det får inte betraktas som straff. Det beror på vars och ens utvecklingsnivå om lidandet höjer oss eller ej. Finns det en rätt tro på höga andemakters avsikt med oss, då lär vi däri se vägen upp mot ljuset, denna tro ska vi uppöva. Inte genom blind tro utan genom att kunskapen ökas, genom att vi öppnar våra ögon för vad som sker med oss.

Det talas så mycket om ungdomens förfall, om deras dåliga seder. Om vi inte lyssnar på den plåga, vars skri inte vill tystna, utan vänder oss mot den ungdom som vill något, finner vi att den är av en kvalitet som borgar för ett gott material. Att vilja är att kunna, den som vill skapa fram det nya som väntar på att finna sin utformare, han har en framtid av största värde att förbida. Mönstret till det nya är färdigt, ungdomen är de byggherrar som gestaltar framtiden.

Vi får inte förtröttnas. Att gripas av missmod vid tanken på det som kan komma över oss är att räcka handen till misslyckandet. Att tro att vi kan lyckas är att veta att vi ska lyckas. Framgången ligger i vår vilja.

Vårt intellekt skall utformas till att förstå livet på ett nytt sätt. Om vetenskapen lämnar den dominerande tron på att finna hela sanningen enbart i materien och inser det andligas stora delaktighet i allt skeende, får deras arbete ett nytt värde. Det är hos dem den starka viljan är att finna, och eftersom framtiden ligger i deras händer må vi hoppas på dem och tro på att de ska finna sanningen.

Den högste Gudomens treeniga väsen kan ses som: Vilja till handling, handling i kärlek-vishet samt skapande verksamhet. Ursprunget till varje handling hos människan är även: vilja till handling. Det är första principen. Därefter kommer känslan för dess värde, den känslan må förenas med vishet och bli till andra principen. Sist kommer formgivningen, skaparkraften i överensstämmelse med tredje principen i Gudomen.

Vi förstår härav att viljan är alla tings ursprung. Stärker vi vår vilja är planen utformad för verksamhetens fullbordan. All framgång bygger på rätt vilja, den ska framhävas såsom ursprunget till vår längtan att komma vidare på vår utvecklings väg.

Ungdomen ska väckas till förståelse för detta, när det målet är uppnått kan den som hunnit längre i livet känna sig trygg. Den kraft som verkar i Alltets ursprung kommer därefter att leda dem rätt. Den vilja ska stärkas som utgår från Gudomen och leder genom krafter verksamma inom hela universum ner till oss, där vi strävar att finna vägen tillbaka genom världarna till vårt ursprung, den högsta skaparkraften.

FRAMTIDSBlickar

Vi är merendels av den uppfattningen att det är de stora händelserna i vårt liv som är av betydelse för livsavgörande förändringar i vårt öde. Det är inte alltid så. Enkla till synes betydelselösa ting kan revolutionera vårt liv och bringa ett slutgiltigt gott resultat till stånd. Vi förstår därav att varje ögonblick i livets skiftande utgestaltning kan betraktas som lika betydelsefullt. Vi kan lära att vi alltid är ledda av dem som samarbetar med oss för ett i allo gott resultat.

Dessa våra hjälpare är vid vår sida i osynlig gestalt, men det är deras avsikt att detta förhållande ska genomgå en förändring. Våra klarseende ögon ska öppnas, och vi ska lära känna en värld så väsensskild från vad vi i det dagliga är förtrogna med.

Vi har så länge vant oss att leva i det materiella och har uppfostrats till att behandla allt som inte uppfattas med våra fysiska sinnen som skrock och vidskepelse. Religionen har utgjort ett tillåtet undantag från denna regel, kyrkan godkände tron på tecken och under, men dessa omgavs av restriktioner och den som överskred den gränsen blev betraktad som lagbrytare. Från dagar länge sedan förrunna står fram för oss sagor och myter om väsen som omger oss från andliga världar obekanta för dagens vetenskap.

Detta sätt att ta emot och införliva med vårt medvetande den oss omgivande andliga världen skall förnyas. På ett annat sätt än våra förfäder gjorde ska vi möta dem, inte som något mystiskt främmande, kanske skrämmande utan såsom allt annat vi omges av, förklarat med förnuftigt logiskt tänkande. Vi ska inte längre vara ängsliga att uttala vår övertygelse att det materiella inte är allt vi är i stånd att uppfatta. Vi får inte stänga alla dem ute som söker kontakt med oss. Vi må lära att fritt och öppet uttala vår förvisning att de inte utgöres av sjuka hjärnors fantasier. Det vi vet är sanning ska vi våga öppet uttala.

Vetenskapen ställer sig inte längre helt avvisande till allt tal om andeväsen som söker oss. Professorer och välrenommerade tekniker undersöker de fenomen som framkommit, inte för att vederlägga utan för att sakligt undersöka och om möjligt komma en lösning på spåret.

Nu må emellertid en varning uttalas till den som, ivrig att nå kontakt, kritiklöst hänger sig åt experiment med olika medel. Alla som söker oss är inte av oklanderlig kvalitet. Vi får inte glömma att vi länge vistats i de sfärer där Lucifer fört spiran. Han har varit en stark kraft, och ännu kan han i återerinring ge sig tillkänna.

Det krävs höjning av vibrationerna för att nå utanför den krets, där lägre krafter kan nå oss. Det sker så som varje lyftning mot de andliga världarna, under bön och andakt, under lyssnande till musik av hög klass. Det väsentliga är att komma in på det spår, som renar känslorna och lyfter över det timliga. Människosinnet är inte enhetligt, därför kan inte närmare anvisning ges. Vi är individer med individuell läggning, var och en får själv utforma linjerna för sina framsteg.

När vi befinner oss vid ett vägskäl och måste avgöra om vi ska gå åt höger eller vänster, må vi veta att den väg som förefaller enklast, oftast är den vi inte ska välja. Det som i början verkar vara lätta problem att lösa, visar sig senare innehålla svårigheter, som vi undgår om vi från början inte ryggat tillbaka för det som den andra vägvisaren visade hän emot. Vi kan råka illa ut om vi

fortsätter på fel väg. Det behöver inte ske om vi anförtror oss åt dem i andevärlden som står vid vår sida.

Stora ting sker med mänskligheten i dessa dagar. Det är inte så att människor i största allmänhet ska övertygas om nyttan av att antråda färden mot de andliga rikena, det är en hela vår jord omfattande omgestaltung det är fråga om. Vår värld med allt vad därpå är har övergått till ett nytt tillstånd, och vi människor ska åstadkomma en från grunden gående förvandling med allt liv på vår jord.

Det ska ske en uppräckning så tillvida som hon ska se sina möjligheter i ny dager. Vi får inte vara svaga väsen som underkänner oss själva. Vi ska tro på våra resurser, men det må ske utan övermod. I ödmjukhet ska vi underställa oss vår Faders vilja. Ske Din vilja, de orden ska vara tanken bakom varje handling. Låter vi de orden genomtränga vårt medvetande, kan vi fullfölja våra uppgifter i klar förvisning att resultatet blir det höga makter vill se som verkan av vår gärning.

Vi är gudamänniskor, och i den mån vi underställer oss den högsta Anden blir vi Hans medarbetare. Framtiden är för oss det stora obekanta, vi väntar oss allt, vi hoppas allt, och i den mån våra hjärtan är rena blir vårt verk i framtiden av högsta värde.

Våra resurser är inte alltid färdiga att utnyttjas i samma utsträckning. Trötthet och missmod kan gripa oss, men under denna nertoning av vårt väsen ligger latent förborgad vissheten att vårt arbete en dag ska bringa mänskligheten hjälp. När sanningen blir accepterad ska inte längre broder stå emot broder i kamp. Inte heller ska det bli en fred under ytlighetens kriterium, där oviljan ligger på botten och gnager. Där ska växa fram en samarbetsvilja, vilken blir till en kraft som söker sig utlopp i kärleksgärningar riktade mot allt liv.

Detta ska vi se fram emot som en utveckling för oss alla. Att glömma lidna oförrätter och minnas att vi själva ofta förfördelat mången i tankar ord och gärningar, det må vara vår strävan. Alla andliga ledare av hög klass har anvisat den vägen som den enda, om vi vill nå målet, allas väl.

Vi längtar efter kärlek, det vi vill vinna må vi offra. Att ge kärlek betyder att äga kärlek och när vi lärt känna dess väsen, vet vi vad den himmelska kärlek är som alla religioner talar om.

De som inte är villiga underställa sig den nya ordningen, som blivit påbjuden vår jord får vika, söka sin fortsatta utveckling på ett plan mer lämpat för dem att bebo. Där ska de omhändertas av kärleksfulla väsen, som lär dem sanningen i enlighet med deras andliga resurser. De får lära att anta lagen för dess utformning. Deras förstånd ska väckas, med exemplets makt ska deras ögon öppnas för den vishet som råder i universum, genomströmmande alla plan, utgående från högsta Gudomen och fyllande Hans universum i varje atom.

Detta är vad som väntar oss. Går vi emot det i tillförsikt ska vi fyllas av den kärlek som genomströmmar Alltet. Vi har bara att hämta upp därav ur ett förråd som aldrig sinar. Och så ska vi skänka det vidare till en mänsklighet som längtar efter uppfyllelsen av de rika löften som givits oss om en värld av salighet.

Inga tvivel ska rymmas i vårt väsen att den dagen snart stundar. Alla tecken tyder därpå. Må vi hålla våra lampor brinnande, så att Han finner en skara som är redo.

DEN ÄKTA OCH DEN FALSKA GRALSKALKEN

De lemuriska och atlantiska tidskedena omspanner så vida tidrymder och är oss så fjärran i tid att vi har svårt dra gränsen mellan de båda rotraserna. De levde under långa tider tillsammans och gick in i varandra. Vad vi har att rätta oss efter är deras olika framträdanden i maktställning.

Det atlantiska folket, som bebodde den stora kontinenten mellan Sydamerika och Afrika, var ett rikt begåvat släkte, vars kunskap förmedlats till dem av de högt utvecklade folk som i hjälpsamt syfte kommit till vår jord från främmande världar. Deras inflytande räckte dock inte till att hålla atlantiska folket uppe på hög nivå, beblandelsen med Lucifer blev deras fall. När folket flydde inför det begynnande sjunkandet av deras land, följde de i spåren efter lemurierna, som tidigare tagit sin tillflykt till säkrare uppehållsorter, när deras land många årtusenden tidigare stod inför sin ödes dag.

Färden gick mot öster, soluppgångens land. Under lemuriska tiden hade solen gått upp i väster, men de stora omvälvningarna vid Lemuriens undergång hade förändrat förhållandena. Nya land hade uppstått i de gamlas ställe, gigantiska berg hade bildats, när jordskorpan veckade sig under jordbävningarnas tryck.

Så länge Gralen, den äkta Kalken, förvarades i Keopspyramiden - varom vi berättat i senare nummer av tidningen - så länge var folken rena. Men besmittelse väntade dem, en bild av denna tid av förnedring ser vi i stölden av Kalken, när den fördes in i grannlandet och blivit ersatt med en kopia. Det var en naturlig utveckling, människorna hade att möta lägsta planets grova materia för att inhämta erfarenheter att bygga en renare framtid på, när tiden lupit ut.

Den Gralens Kalk som följt människosläktet genom tidsåldrarna och som utgör symbolen för detta släkte, har dansats med de högre kropparna väl utformade i färdigt skick motsvarande det släkte, som då ännu hade de högre kropparna färdigbildade och stod i nära allians med höga andeväsen. Den falska kalken, vars tillkomst haft samma väg att gå som alla andra ting och föremål i vår värld, den äger kroppar upp till mentalkroppen, även om dessa i likhet med högre kropparna är potens.

Den äkta Kalken tillkom under en tid, då människan ännu var lös i sin utformning, vilket innebär att kropparna tillkommit före lägsta planets uppnående och därför aldrig nått ner till den hårda materien. För oss förefaller dessa föremål tillhöra andevärlden, eftersom vi i vår fasta existensform inte uppfattar högre plans materia. Dock äger denna Kalk lika påtaglig form för dem som har sin tillvaro på högre plan. Så uppfattar vi våra Mästare som andeväsen, för vi ser dem inte, men själva ser de varandra i sina fysiska former - fysiska på det plan de tillhör - lika påtagbara som våra är för oss.

Nu har tiden lupit ut, nu har vi hunnit dit där Gralen är återfunnen. Den ska nu höjas så att människosläktet kan nå upp till den nivå där deras nyvunna möjligheter kan utnyttjas. Erfarenheter har vi samlat att bruka för kommande dagars upplyftande verksamhet.

Nu återstår att undervisa om de öden som fört människosläktet fram till denna dag, där herraväldet över tingen är vunnet.

CYKLOPERNA; FLAMMANS HERRAR; ELOHIM

Vi går tillbaka till Lemuriens sista tid, innan ännu atlantiderna framträtt i välde. Människorna behövde hjälp, sedan Lucifers makt började ta överhand. Högt utvecklade väsen sändes till jorden. De kom från yttre rymden. Under olika namn möter vi dem, det var Cykloperna, Venus Herrar eller Elohim. De sistnämnda kallades ock Flammans Herrar, ett namn som betingades av att de sågs av folken som ljusstrålande gestalter, de omgavs av ett gyllene sken likt eld.

Dessa väsen kom till jorden under olika tidskeden. Först kom Cykloperna. De hade ett enligt våra begrepp egendomligt utseende, de hade ett öga i pannan, det var pannchakra som var öppet mot yttervärlden. Stoderna på Påskön skildrar rätt deras utseende.

Efter dem kom Venus Herrar, vilka kallades så därför att de före ankomsten till jorden uppehållit sig på Venus under viss tid. Det namn som längst levat kvar är Elohim, de är bibelns ärkeänglar. De kallades ock ELS. Alla namn vi möter i bibeln, som börjar eller slutar på EL såsom Elia, Rafael, Gabriel m.fl. representerar dessa väsen. Bokstaven L betecknar 90 graders vinkel. Det var under denna tid tredje dimensionen, rummet, erfarenhetsmässigt skulle läras av folken, liksom vi nu har att lära tiden som fjärde dimension. - Många av dessa väsen lämnade jorden sedan deras verk var slutfört, men dessa ELS lever ännu kvar hos oss, det är vår mästarskara.

Cykloperna är identiska med Asalärans jättar. Jättarna var deras barn, men eftersom högre väsen går in i sin avkomma med sina jagmedvetande blir de båda benämningarna synonyma begrepp. De beskrives i Asaläran som kämpagestalter i fiendskap till Asagudarna, men många av dessa skildringar får skrivas på fantasiens konto. I bibeln kallas de Guds Söner, deras utveckling var i nivå med höga väsens. Det sägs där (första Mosebok kap.6, 1-4) att Guds Söner gick in till människors döttrar och födde barn med dem. Det är i viss mening felaktigt. De kunde inte få barn med jordemänniskan, men deras Jag -kausalkropp - kunde gå in i dem. Så skedde ock. Detta kunde komma till stånd genom deras samvaro med jordemänniskorna, på samma sätt som våra husdjur kan inkarnera och bli människor, det är: deras Jag går in i ett växande människobarn. Denna avkomma kan vi lättare kalla fiender till Asagudarna.

Det står i nämnda passus: "Då sade Herren: Min ande skall inte bliva kvar i människorna för beständigt, eftersom de dock äro kött..." det betyder att dessa jättarnas Jag blev fräntagna människornas barn, men de fick likväl bibehålla beteckningen jättar, ty denna nyframställda människotyp skiljde sig i karaktären på ett markant sätt från den övriga människotypen. Namnet blev slutligen beteckningen på det som utmärkte jättesläktet: härskarvilja, stridslustnad, övermod och obenägenhet att underställa sig en högre vilja.

De av jättarna, de ursprungliga Guds Söner, som hållit sig rena och icke låtit sina Jag gå in i människors barn, utgör just den Andernas Gudaskara vi så ofta talat om. De är höjda över all kritik, de har förblivit obesmittade av den övriga skaran. Utplånandet av brödernas felsteg med återfärd till deras forna position har varit ett gigantiskt arbete för Andernas hierarki med deras ledare God Meru i spetsen.

ATT ÄGA TRO

Vi är vana att i varje ord i vårt språk se en fastställd innebörd den vi kan hålla oss till, inte endast av konkreta substantiv, av vilka vi kan skapa åt oss en exakt bild utgörande föremålets eviga idé, utan också av egenskapsord, våra abstrakta substantiv.

Antiken var mästare i att framställa i bild gudar och gudinnor symboliserande bestämda egenskaper, såsom skönhetens, jaktens och segerns gudinnor. Varje egenskap var återgiven i skönast tänkbara gestaltning, där uttryck och formgivning återgav det utmärkande draget i gudens eller gudinnans natur. Allt var till hjälp för människan att undfå en konkret föreställning om goda gåvors höga värde.

Ingen klassisk bild har ännu framställts i kvarstående form föreställande TRON. Om en sådan aldrig skapats beror det kanske på att tron är en så obestämbär egenskap att den ej kan iklädas kroppslig gestalt med symboliskt övertygande verkan. Dess återgivande kunde äventyra sanningshalten i framställarens intentioner och framhäva en oförmåga, som ingen konstnär vill blotta.

Var och en som sökt analysera egenskapen i fråga ställs inför svårigheter. Vad innebär ordet tro? I vårt språk kan det tydas på två diametralt motsatta sätt. Detta är något ytterst anmärkningsvärt, när det gäller ett egenskapsord. Man kan säga: "jag tror det", och därmed mena att det är osäkert om det verkligen förhåller sig så. Man kan också säga: "jag tror" så att det anger att ingenting kan rubba den övertygelse jag bär. Här är det sammanhanget som bestämmer innebörden, miljön omkring det framställda.

Varför har just detta lilla ord blivit utsatt för en så tvetydig bedömningsmöjlighet? Det är därför att ordet har med religion att göra, och ingenting i vår egenskapsvärld är så löst grundat som det, vilket tillhör våra andliga världar med där levande väsen. Kristus lär oss att vi ska bygga vårt hus på hälleberget. Det ska vara fast grundat. Så må ock vår tro vara. Inte endast grundas på hälleberget utan bli till ett med detta hälleberg. Tron får inte tvingas på oss, den ska växa fram ur vårt inre lik en tvingande drift, manande till handling.

Kristna kyrkan löser uppgiften lättvindigt, där har vi att söka orsaken till all förvillelse i denna fråga. "Ett försanthållande av ting, som icke synas" står det skrivet i den katekes vi för inte så länge sedan hade att rätta oss efter. Det var stränga order den boken innehöll, lydde vi inte, blev vi bestraffade strängt, och inte endast vi utan ock våra barn intill tredje och fjärde led.

Det är just så vi inte ska behandla tron. Därför att vi inte orkat följa kyrkans bud har ordet fått en så vacklande innebörd. Vi hörde nyss att tron ska byggas på hälleberget och samtidigt vara detta hälleberg. Det kan förstås så att det må vara en synes av alla goda egenskaper, den grund vi har att bygga dem alla på.

Hur når vi då denna fasta grund, som intet ska kunna rubba? Genom kunskap, hämtad från vår världs andliga ledare, såväl de som levat i fysisk gestalt på jorden som de andevärlden tillhörande Mästarna. De bjuder oss vishet, varav den rätta tron följer. Utan kunskap och kärlek till kunskap kan tro inte växa fram. Då uppstår detta osäkra "kanske", som utmärker de flestas tillit till kyrkans dogmer. Befallningen att tro utan att veta är lika

med befallningen att hänge sig åt okunnigheten, och detta ord är ett annat och mildare uttryck för det som kallas synd.

Kunskap öppnar alla portar till den övertygelse som heter TRO. Vi känner till det, vi som vill hjälpa människan att nå vetandets riken. De första frågorna är alltid: Hur ska man kunna känna sig säker, och hur ska man kunna tro på rättvisan i det som sker i världen? Svaret blir alltid detsamma: lär er lagen för skeendet, så vet ni.

Första steget mot övertygelse är klarhet i tänkandet. Att bli till ett med det man vet är att äga visdom. Den förklarar det som synes oförklarligt genom att föra oss in i och göra oss till ett med lagen för mönstrets framställande. Visheten ger svar på frågor som förefaller vara olösliga gåtor.

Den kunskap vi söker kommer inte utan vidare till oss. Den får kämpas fram genom lidande, annars blir den inte till trons hälleberg. Lidandet är den bormaskin som tränger genom bergmassan och skapar fäste för den tro som ska grundas och förenas till ett med sitt eget fundament.

När visdomen är fast rotad förnimmes den som en sanning, vilken högt ska ropas ut för världen och genljuda i allas sinnen. Den ska ropas ut och samtidigt utan ljud spridas ut över världen. Keopspyramiden, denna stenmassa i Egyptens öken med sin sfinxgestalt, framskapad ur samma stenmassa, ropar ut för en värld i mörker att ljuset är tänt i dess inre. Så ska tron vara, stum som sfinxen, men med en stämma som genljuder över världen.

När allt ljus slocknat i världen, solen mist sitt sken och månen och stjärnorna höljts i mörker, när det elektriska ljuset, tänt av människohjärnan, och de levande ljusen i stakarna, när de alla förbleknat, ska detta inre ljus lysa för alla.

Det är trons ljus som strålar ut från hällebergets fasta massiv. Därifrån ska ljuset spridas och mänskligheten ledas fram till kunskapens källa. Den källa, som är att finna i Alltets ursprung, i Gudomens levande princip: Vilja, Kärlek-Vishet, Skaparkraft. Av krafter är allt uppbyggt och är samtidigt allt. Att vara det man verkar, är fulländning. Det är att vara hälleberget och samtidigt bygga upp det. Gudom ÄR ALLT och bygger upp ALLT. Att förstå den sanningen är att vara Visheten. Att vara ett med det man vill uppnå, är att vara det hälleberg, som heter TRO. Det är att sprida sin kunskap och sitt ljus ut till en mänsklighet i mörker för att lysa dess väg till klarhet och TRO.

Detta är vår uppgift. Frid på jorden betyder inte vila i lättjefull sysslolöshet. Ett flammande svärd ska svingas inför en värld i okunnighet om Sanningen. När ljuset tänts för folket ska tron stiga fram ur den växande kunskapen. Svärdet ska skära hål på okunnighetens varböld och flammen renar det anfrätta och sjuka, och så blir vissheten om sanningen till ett ljus som tänds i allas sinne.

Det är vi som äger viljestyrka som ska göra detta. Vi är inte många men antalet bestämmer inte värdet. Vi är inte penningstarka, men guld avgör inte resultatet av gärningen, framvuxen ur en vilja som äger hällebergets fasthet och kärlekens mildhet i en gestalt.

Tron är redskapet, ur vilket vår gärning tar gestalt. Tron för oss till seger, och när segerkronan räckes oss av segerns gudinna Nike, ska vi ur stenmassan skapa fram den bild av Trons gudinna, som vår världs konstskapande snillen ännu inte framkommit med.